

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1999-2000

22 maart 2000

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MIDDAGVERGADERING

ACTUELE VRAGEN

BELEIDSNOTA LANDBOUW 1999-2004

Inhoud

Nr. 47

Woensdag 22 maart 2000
Middagvergadering

Berichten van verhindering	1
Actuele vragen (Regl. art. 82)	
Actuele vraag van de heer André Denys tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de subsidiëring van projecten om jongeren meer te doen sporten	1
Actuele vraag van de heer Dirk Holemans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de samenwerking tussen de VRT en de stad Leuven	2
Actuele vraag van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oproep van de Vlaamse en Franstalige onderwijsministers om meer financiële middelen	
Actuele vraag van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oproep van de Vlaamse en Franstalige onderwijsministers om meer financiële middelen	3
Actuele vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het standpunt van de Vlaamse regering ten aanzien van het voorontwerp van wet om het aantal toegevoegde rechters in Brussel te verhogen	6
Beleidsnota Landbouw 1999-2004, ingediend door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw	
– 142 (1999-2000) – Nr. 1	
Bespreking (Voortzetting)	8
Sprekers : mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heren Didier Ramoudt, Jacky Maes, Jos De Meyer en Eric Van Rompuy en minister Vera Dua	
Met redenen omklede moties	17
Regeling van de werkzaamheden	17

VOORZITTER : De heer Norbert De Batselier

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 14.05 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Niki De Gryze, Johan Weyts : gezondheidsredenen.

ACTUELE VRAGEN (*Regl. art. 82*)**Actuele vraag van de heer André Denys tot de heer Johan Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de subsidiëring van projecten om jongeren meer te doen sporten**

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Denys tot de heer Sauwens, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Ambtenarenzaken en Sport, over de subsidiëring van projecten om jongeren meer te doen sporten.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de minister, u hebt gisteren beslist om het jeugd-sportconvenant te installeren. Deze heuglijke beslissing betekent dat u het sportprogramma van de regering wilt uitvoeren. We vinden het stimuleren van de lokale sportbeoefening een zeer goed initiatief, ook omdat hiervoor in de begroting een bedrag van 100 miljoen frank is vrijgemaakt. Zelfs de kleinste gemeenten kunnen op jaarbasis nog 250.000 frank ontvangen om dit jeugd-sportconvenant uit te voeren.

Mijnheer de minister, we zijn wel bekommerd om de concrete uitvoering van uw beslissing. U wilt dit convenant in werking stellen vanaf juni 2000 en juni 2001, maar de gemeenten moeten hun aanvraag voor 28 april 2000 bij Bloso indienen. Het is

vandaag 22 maart 2000. Deze termijn is met andere woorden zeer kort. We zouden u dan ook willen vragen of er desbetreffend al een rondzendbrief naar de gemeenten is gestuurd en op welke manier de gemeenten verder over de modaliteiten van het convenant zullen worden geïnformeerd.

Deze modaliteiten moeten immers gericht zijn op het verhogen van de kwaliteit van de jeugd-sportopleiding. Het is geen subsidiëring die mag worden gebruikt om lokale voetbalspelers aan te kopen. Het is de bedoeling de omkadering van de jeugd-sportopleiding kwalitatief te verbeteren. Het implementeren van dit convenant op het lokale vlak vergt toch wel enige informatie en begeleiding. Gezien de korte termijn vragen we ons af hoe dit nog voor 28 april 2000 zal worden gerealiseerd.

De voorzitter : Minister Sauwens heeft het woord.

Minister Johan Sauwens (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, het jeugd-sportconvenant sluit nauw aan bij de realiteit. Daarom net is het mijns inziens een waardevol project. De 100 miljoen frank die in de begroting is vrijgemaakt, zal worden gebruikt om de jeugd-sport naast de reeds bestaande subsidiëring nog extra te stimuleren. De gemeentelijke sportdienst zal hierbij als draaischijf functioneren.

Alle gemeenten komen voor dit convenant in aanmerking. 52 percent van de Vlaamse gemeenten beschikt overigens over een eigen erkende gemeentelijke sportdienst. De gemeenten moeten een samenwerking opzetten met de scholen en met de clubs. Zij zullen hiervoor, afhankelijk van de grootte van de gemeente, bedragen van 250.000 frank tot 2 miljoen frank ontvangen. Met deze middelen kunnen de gemeenten onder meer huurkosten, verplaatsingskosten en de kosten van trainers betalen.

De procedure is heel soepel van opzet. De gemeenten moeten bij Bloso een aanvraag indienen. Er zal uiteraard wel een controle zijn op de uitgavebewijzen en op de kwaliteitsbenadering.

Wat de termijn van de aanvragen betreft, is er trouwens iets veranderd. Ik heb gisteren, tijdens de ultieme vergadering met de werkgroep en met de mensen van Bloso, besloten de uiterste inschrijvingsdatum uit te stellen tot 15 mei 2000. Dit geeft de gemeenten bijna twee maanden de tijd.

De gemeenten ontvangen deze week alle relevante informatie. De inspectiediensten van Bloso hebben de opdracht gekregen met alle gemeenten contact op te nemen. Zij moeten de gemeenten overtuigen

Sauwens

dat het om een weinig omslachtig systeem gaat dat de mogelijkheid biedt om op korte termijn een aanvraag in te dienen. Er moet enkel lokaal overleg worden georganiseerd. Het gaat om een contract tussen de sportclubs en -verenigingen, de gemeenten en alle scholen. Het is wel mogelijk dat men in grote steden uit praktische overwegingen bij het begin maar enkele scholen bij het project betreft. Ik ben ervan overtuigd dat de communicatie via BLOSO met alle betrokken partners zal leiden tot een grote deelname aan dit project.

Ik hoop trouwens dat het bedrag van 100 miljoen frank zal volstaan. Indien niet, zullen we het daar bij de volgende begrotingsbespreking in dit parlement over hebben, maar ik ben ervan overtuigd dat dit moet volstaan om alle gemeenten te laten deelnemen aan de communicatie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Dirk Holemans tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de samenwerking tussen de VRT en de stad Leuven

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Holemans tot de heer Van Mechelen, Vlaams minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media, over de samenwerking tussen de VRT en de stad Leuven.

De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans (Op de tribune) : Mijnheer de minister, mijnheer de voorzitter, collega's, via de pers vernam ik dat de stad Leuven aan de VRT-radio een ruil heeft voorgesteld. Deze komt erop neer dat men het gratis ter beschikking stellen van lokalen ruilt tegen zendtijd waarin reclame wordt gemaakt voor de socio-culturele activiteiten van Leuven.

Op zich vind ik het goed dat lokale besturen kunnen samenwerken met de VRT. Ik vraag mij echter af of dit de beste manier van samenwerken is. Indien verschillende gemeenten immers besluiten een dergelijke ruil te doen, kan dat een grote impact hebben op de zendtijd van de VRT. Wat is uw mening daarover ?

De voorzitter : Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik heb hier de beheersovereenkomst van de VRT voor de periode 1997-2001. In artikel 1 paragraaf 2 staat het volgende te lezen : 'De VRT stelt autonoom zijn programma-aanbod en uitzendschema vast, kiest autonoom de naam van zijn producten en netten, en beslist autonoom over het te voeren operationeel beleid dat de realisatie van de performantiemaatstaven moet mogelijk maken.' De minister van Media is met andere woorden niet bevoegd om zich uit te spreken over de manier waarop de VRT uiteindelijk een aantal van haar producten wenst te realiseren.

Een tweede opmerking betreft de kern van de zaak. Ik heb via de pers hetzelfde vernomen als u, en zal via de regeringscommissaris contact opnemen met de VRT. Maar zolang de ruil geen inhoudelijke beïnvloeding van de programmatie van de VRT tot gevolg heeft, heb ik er geen problemen mee dat men vanuit Brussel, Leuven of een andere Vlaamse gemeente uitzendt. Het belangrijkste is immers dat er een scheiding blijft bestaan tussen de redactionele verantwoordelijkheid en een aantal contracten voor samenwerkingsverbanden die men afsluit.

Ik denk dus dat de VRT zijn bevoegdheid niet te buiten gaat en dat de ruil past binnen de autonomie van de openbare omroep. De politiek heeft zich daar dus niet over uit te spreken. Op het ogenblik dat de inhoudelijke programmatie in het gedrang komt, mag u mij daar terecht vragen over stellen. U mag dan ook een klacht indienen bij het Vlaams Commissariaat voor de Media.

De voorzitter : Hieruit besluit ik dat wij dergelijke vragen in de toekomst onontvankelijk zullen verklaren.

De heer Holemans heeft het woord.

De heer Dirk Holemans : Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik vind de locaties van waar de VRT uitzendt ook niet belangrijk.

De voorzitter : De administratie moet er akte van nemen dat we in de toekomst dergelijke vragen als onontvankelijk beschouwen.

Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Chris Vandenbroeke tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oproep van de Vlaamse en Franstalige onderwijsministers om meer financiële middelen

Actuele vraag van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oproep van de Vlaamse en Franstalige onderwijsministers om meer financiële middelen

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde actuele vragen van de heren Vandenbroeke en Van Rompuy tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de oproep van de Vlaamse en Franstalige onderwijsministers om meer financiële middelen.

De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, het is duidelijk dat een lid van de regering zwaar in de fout is gegaan door de federale overheid om meer middelen te vragen voor het onderwijs. U hebt daar ondertussen trouwens op gereageerd in de pers.

De vaststelling is uiteraard correct : in alle intellectuele eerlijkheid moeten we erkennen dat ook Vlaanderen nood heeft aan meer financiële middelen om de uitbouw van het onderwijsgeheel zo optimaal mogelijk te kunnen laten verlopen. Maar de werkwijze is anders. We hebben een tactisch-strategisch geheel afgesproken, dat eind vorig jaar werd vastgelegd in het Sint-Elooisakkoord. Zeker wat de VU&ID-fractie betreft verliep de goedkeuring van dit akkoord moeizaam. We hebben het goedgekeurd en, vrij vertaald, geslikt.

We stelden echter ook heel duidelijk dat we aandacht hebben voor de acute financiële noden van het Franstalig onderwijs, en dat we daar nog voor één keer in wilden voorzien, maar slechts tegen de achtergrond van twee gegevens voor de toekomst. Ten eerste ging het over een inhoudelijk gegeven, ten tweede over een tijdsgegeven. Tegen 2001 moet de zaak namelijk duidelijk zijn op inhoudelijk vlak : dit moet erop neerkomen dat we kunnen werken vanuit een fiscale autonomie, zodat we dit

probleemdossier ter harte kunnen nemen zoals het hoort.

Mijnheer de minister-president, minister Vanderpoorten is hier manifest in de fout gegaan. We kunnen dit misschien nog een positieve wending geven indien u bereid bent om in de Costa de nodige druk uit te oefenen, zodat de fiscale autonomie die we willen en nodig hebben spoedig zou worden gerealiseerd. Bent u daartoe bereid ?

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy (Op de tribune) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister-president, geachte leden, de heer De Gucht heeft vandaag een nieuwe term gelanceerd over de debatcultuur in de Belgische politiek, namelijk het kabukitheater. Dat is Japans theater waarbij men roept tegen elkaar waarna het, zoals de heer Geysels zegt, allemaal wel koelt zonder blazen en men overgaat tot de orde van de dag. Vandaag hebben we opnieuw dat kabuki-theater meegemaakt, waarbij we de heer Bourgeois als nieuwe acteur in het stuk verwelkomen.

We kunnen daar al eens mee lachen, maar de Vlaamse belangen worden niet meer verdedigd. Ik heb deze stelling ontwikkeld en stel vast dat niet alleen de pers, maar ook de voorzitter van VU&ID tot de conclusie komt dat men reeds tweemaal in de fout is gegaan. Mijn vraag gaat over de verklaring van minister Vanderpoorten. Men kan die misschien als een lapsus afdoen, maar ik heb in dit verband twee vragen, mijnheer de minister-president.

Een eerste vraag luidt : wat is de budgettaire strategie van de Vlaamse regering ? Enkele weken geleden hebt u gezegd dat u de gewestmateries meer armslag gaat geven ten koste van de gemeenschapsmateries. De voorbije tien jaar zijn de gemeenschapsmateries gestegen van ongeveer 61,5 percent naar 63,5 percent. U zegt dat dit moet worden omgedraaid : er moeten minder middelen naar de gemeenschappen gaan en meer naar de gewesten. Minister Vanderpoorten is daar bang voor. Van de 165 miljard frank beleidsruimte beschikt ze namelijk slechts over 20 miljard frank. Ze vraagt dus meer geld voor onderwijs. Ze weet immers ook dat de non-profitsector de komende dagen 40 miljard frank van deze beleidsruimte zal innemen. Er is ook al 50 miljard frank gereserveerd voor de belastingverlaging. Van de 165 miljard frank is er dus al bijna 90 miljard frank vastgelegd.

Van Rompuy

Wat is nu de strategie van de Vlaamse regering ? Komt er meer geld voor onderwijs ? Is dit mogelijk ? Zo ja, behoort dat dan tot de prioriteiten van de Vlaamse regering ? U hebt namelijk het omgekeerde gezegd.

Ik kom nu bij het tweede aspect van mijn vraag. Vlaanderen is niet langer vragende partij. Wat is nu de strategie van de Vlaamse regering om deze zogenaamde fiscale autonomie te bereiken ? Wij hebben altijd gezegd dat de Franstaligen vragende partij moeten blijven. Als we nu echter zelf onze kaarten op tafel leggen, doorkruist dit uiteraard volledig die Vlaamse strategie.

Wat is trouwens die fiscale autonomie waarover u het hebt ? Het is zo dat 62 percent van de personenbelasting in Vlaanderen wordt geïnd. Bij de verdeling van de onderwijskredieten krijgen wij als Vlamingen 58 percent. Bijgevolg zouden we bij fiscale autonomie eigenlijk 4 percent meer kunnen halen. Op een totaal van 360 miljard frank aan onderwijskredieten in dit land betekent dit dus dat we 12 miljard frank meer kunnen hebben.

De CVP-fractie is voorstander van 'vers geld'. Die fiscale autonomie kan ons dat leveren. Wanneer komt dat dossier nu op tafel ? Gaat het hier al dan niet om een lapsus van minister Vanderpoorten ? Wat is nu eigenlijk de strategie van de Vlaamse regering : niet alleen communautair maar ook inhoudelijk ? Waar liggen de prioriteiten van deze regering ? Wij weten het niet meer.

Minister Vanderpoorten is blijkbaar in paniek geslagen. Ze beschikt immers slechts over een beleidsruimte van 20 miljard frank voor onderwijs. Daarvan is 10 miljard frank bestemd voor de gebouwen. Ze beschikt dus nog over 2,5 miljard frank per jaar. Ze voelt aan dat ze de verwachtingen die ze heeft gecreëerd, niet kan invullen. Nu gaat men op federaal niveau geld vragen. Wij begrijpen deze strategie niet meer. Is het inderdaad echt niet meer dan kabuki-theater ? Zo ja, betekent dit wel het einde van het parlement. Zo kan men immers niet meer discussiëren.

Mijnheer Denys, vandaag heeft men een belangenconflict ontketend over het Rosetta-plan. Dat staat in alle kranten. Ik hoor echter in de wandelgangen dat u dat belangenconflict opnieuw intrekt. U zegt tegen journalisten dat het gerucht daarover niet klopt. (*Opmerkingen van de heer André Denys*)

Dat lijkt verdacht veel op dat Japanse schreeuwtheater. Als het parlement op deze manier moet werken, bedanken wij daarvoor. (*Applaus bij de CVP*)

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael (*Op de tribune*) : Mijnheer Van Rompuy, in elk theaterstuk speelt elkeen zijn rol. U speelt natuurlijk uw rol als oppositieleider.

Ik wil me echter eerst tot de heer Vandenbroeke richten. U hebt het probleem op een juiste manier uiteengezet. Voor mijn antwoord verwijs ik naar andere antwoorden die ik in het verleden al aan het parlement heb verstrekt. Daaruit blijkt duidelijk dat er een consequente lijn wordt gevolgd.

Het Sint-Elooisakkoord was geen communautaire onderhandelingsronde als dusdanig. Dat is ook de reden waarom het buiten de Costa werd behandeld. Dat akkoord moest uitvoering geven aan een wettelijke bepaling. Er moest een sleutel worden gevonden. Hoe zullen we nu de leerlingen tellen ? Wat spreken we daarover af ? Op basis daarvan werden een aantal financiële afspraken gemaakt. Wat de grond van de zaak betreft, blijft de Vlaamse regering dus met grote klem zeggen dat een wijziging van de bijzondere financieringswet nodig is.

Er is tussen vier partijen, tussen vier fracties van de meerderheid, terzake een klare afspraak gemaakt en ook een timing naar voren geschoven. Waar ik altijd in het verleden gezegd heb dat timings niet altijd de beste methode vormen om resultaten te bereiken, denk ik dat in dit geval de timing van eind 2001 realistisch is. Ik kom daar zo dadelijk nog op terug.

Het is een realistische timing omdat het probleem toen, in het kader van het Sint-Elooisakkoord, benaderd werd door de heer Van Rompuy om te zeggen 'U hebt nu uw wapens uit handen gegeven,' – het was toen een gewapend theaterstuk – 'en u hebt geen enkel breekijzer meer. U hebt de Franstaligen nu bevredigd in hun honger en u zult ze nooit meer aan de onderhandelingsstafel krijgen om te praten over de financiële en fiscale autonomie.'

Amper een paar maanden nadien is er iets duidelijk geworden. De heer Hasquin heeft verklaringen afgelegd. Ook de heer Di Rupo heeft verklaringen afgelegd, niet alleen trouwens over het onderwijs, maar ook over de financiering van het Waals Gewest. Ze hebben met grote nadruk gezegd dat er

Dewael

een wijziging van de financieringswet moest komen.

Dat zeggen wij trouwens ook. Ik heb in het begrotingsdebat hier naar voren gebracht – en dat is een publieke verklaring geweest – dat wij niet alleen in verband met de noden van het onderwijs, maar ook op heel wat andere terreinen in Vlaanderen voor enorme vragen en uitdagingen staan. Wij kunnen daar met deze fase van de financieringswet wellicht niet altijd een adequaat antwoord op geven.

Een en ander is dus in gemeenschappelijk belang. Ik heb ook altijd gezegd dat we onze bondgenoten eerder moeten zoeken in het zuiden van het land. Het zal een onderhandeling worden waarbij noord en zuid een gemeenschappelijk belang moeten verdedigen tegenover het federale niveau. Waar loopt de strategie dan uit elkaar? De Franstaligen zeggen dat ze daar geen fiscale autonomie aan koppelen. Wij Vlamingen beschouwen dit echter als een *conditio sine qua non*. Er kan geen sprake zijn van een onderhandeling over een wijziging van de financieringswet met meer middelen voor gewesten en gemeenschappen, zonder dat dit onlosmakelijk verbonden is met de vraag naar financiële en fiscale autonomie. Dat is de lijn die we volgen. Ik ga niet gokken wanneer die onderhandeling zal worden gehouden, maar in ieder geval veel sneller dan velen wellicht vermoeden. Ik denk dat er geen enkel politiek probleem zal zijn om de timing van eind 2001 te kunnen respecteren.

Minister Vanderpoorten heeft als minister van onderwijs haar bekommernis over het onderwijs geuit. Ze praat met vakbonden, met leerkrachten en met ouders. Ze praat ook met de commissie Onderwijs van het Vlaams Parlement, waar bijna unisono wordt gepleit voor meer middelen voor onderwijs.

En ik herinner mij, mijnheer Vandembroeke, dat u bij het debat over mijn beleidsnota Financiën en Begroting gewaagd hebt van een verdrievoudiging van het onderwijsbudget. U zei dat er meer geld moest zijn voor het onderwijs omdat dat belangrijk is voor een samenleving waar de hele uitdaging van de kennismaatschappij op afkomt.

Er zijn uiteraard andere collega-ministers, die ook allemaal vragen hebben. Wat is de strategie daar, mijnheer Van Rompuy, in de schoot van de regering? Welnu, dat is telkens de oefening die wij zullen maken in het kader van een begrotingsopmaak, en ik zeg u dat wij de 165 miljard frank in grote

stukken hebben onderverdeeld. Telkens opnieuw, bij begrotingscontrole en begrotingsopmaak, zullen de vragen – en er zullen altijd meer vragen zijn dan middelen – worden gesteld in de schoot van de regering en de regering zal daar een antwoord op geven, bij gelijkblijvende financieringswet. Ik blijf mij dus houden aan het scenario voor de begrotingscontrole en dus ook voor de opmaak van de begroting 2001 bij een gelijkblijvende financieringswet.

De heer Van Rompuy heeft eigenlijk in zijn analyse de thesis bevestigd die ik steeds heb verdedigd. Als Vlaamse overheid hebben wij het debat waar de Franstaligen met het mes op de keel zitten, kunnen ontwijken door in de voorbije jaren de noden van de gemeenschappen in te vullen met gewestelijke middelen. Het gevolg is dat daar nu vandaag schrijnende noden zijn. Het heeft dus geen zin te ontkennen dat Vlaanderen een tekort heeft aan financiële mogelijkheden om het geheel te kunnen invullen.

Inzake de gemeenschapsuitgaven moet er ook in die sectoren zelf aan heroriëntering worden gedaan. De opbrengsten van privatiseringen zullen worden aangewend in de materie van de gewesten om daar de noodzakelijke investeringen te kunnen uitvoeren, zoals bijvoorbeeld in infrastructuur, milieu, enzovoort. Deze keuze zullen we maken bij de opmaak van de begroting voor 2001.

Toen de heer Reynders een fiscale hervorming voorstelde die de vraag van Vlaanderen naar fiscale autonomie zou doen afnemen, heb ik gezegd dat fiscale autonomie voor ons een instrument voor beter en verantwoordelijker bestuur is en blijft. We stappen dus niet af van die vraag. Wat ons betreft, zal er alleen een akkoord komen over een wijziging van de financieringswet als er ook meer fiscale autonomie in zit.

In afwachting van die wijziging zullen wij bij de begrotingsopmaak proberen om alle sectoren te bevredigen. Ik kan u echter bij voorbaat zeggen dat een verdrievoudiging van het onderwijsbudget, zoals u hebt gevraagd, er niet in zit. (*Applaus bij de VLD, de SP en AGALEV*)

De voorzitter : De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy : Dit antwoord konden we verwachten. De budgettaire strategie is me nog steeds niet duidelijk. Ik kan begrijpen dat minister Vanderpoorten meer geld wil voor het onderwijs in Vlaanderen. Ze zal niet toekomen met de beschik-

Van Rompuy

bare 20 miljard frank voor de volgende jaren – zonder de gebouwen 10 miljard frank – om de verwachtingen in te lossen die ze heeft gecreëerd.

Intussen horen we alle mogelijke cijfers noemen, waarmee beslag wordt gelegd op de beleidsruimte. Gisteren hoorden we over tientallen miljarden voor Leefmilieu. Voor mobiliteit is er 40 miljard frank nodig, voor de belastingverlaging 50 miljard frank. De non-profitsector heeft nu ook 10 miljard frank nodig per jaar. Op kruissnelheid zal dat in de loop van de regeerperiode wel 40 tot 50 miljard frank worden. De minister voelt dus aan dat ze te weinig middelen heeft. Maar wat is de budgettaire strategie, en waar liggen de prioriteiten? Immers, niet alles kan worden ingevuld.

Het is een goede strategie van de Vlaamse regering om fiscale autonomie te eisen. Maar dat bij monde van de minister van Onderwijs de kaarten nu zomaar op tafel worden gelegd, is een politieke blunder. De heer Bourgeois heeft dat gisteren ook gezegd. Ook op andere vlakken werden al blunders begaan. De Vlaamse belangen, mijnheer de minister-president, worden niet verdedigd, en u geeft geen leiding aan de Vlaamse regering. Het is al de derde of de vierde keer dat u een minister moet terechtwijzen. We kunnen ons afvragen wie er eigenlijk in de cockpit zit. U speelt wel piloot, maar we weten nooit waar we zullen landen.

Minister-president Patrick Dewael : Het belangrijkste is dat we op tijd aankomen

De heer Eric Van Rompuy : Ik zou willen weten waar we aankomen. (*Opmerkingen van minister-president Patrick Dewael en van de heer Eric Van Rompuy*)

De voorzitter : De heer Vandenbroeke heeft het woord.

De heer Chris Vandenbroeke : Mijnheer de minister-president, ik distantieer me van de repliek van de heer Van Rompuy. Dit lijkt me te passen in een platvloers oppositiespelletje. Mijnheer Van Rompuy, u hoeft niet altijd zo nerveus te zijn. (*Opmerkingen van de heren Eric Van Rompuy en Joris Van Hauthem*)

Het antwoord van de minister-president bevredigt me. Hij verwoordt het eerder aangekondigde perspectief dat dit alles misschien zelfs sneller dan verwacht zal worden gerealiseerd. Ik wil echter nog twee aanvullingen doen.

Ik blijf erbij dat het onderwijs, ook in Vlaanderen, absoluut aanspraak moet kunnen maken op meer centen. Ik heb dat in de vorige zittingsperiode al gezegd, ook in de commissie voor Onderwijs. Mevrouw Vanderpoorten, die toen ook lid was van de commissie, kent mijn redenering dus zeer goed. Ze vraagt terecht om meer centen. De vraag is echter op welke manier ze die kan krijgen.

U zult mij of mijn fractie niet horen zeggen dat het moeizaam bereikte Sint-Elooisakkoord een tijdbom is. Ik neem dit soort woorden niet graag in de mond. Ik wil er wel op wijzen dat dit voor mijn fractie een absolute must is, en dit zowel qua inhoud als timing. Voor 2001 zal op het vlak van fiscale autonomie wezenlijk worden gereageerd. Ik heb uit uw antwoord begrepen dat dit misschien zelfs nog vroeger zal kunnen, waarvoor onze dank.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Actuele vraag van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het standpunt van de Vlaamse regering ten aanzien van het voorontwerp van wet om het aantal toegevoegde rechters in Brussel te verhogen

De voorzitter : Aan de orde is de actuele vraag van de heer Van Hauthem tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over het standpunt van de Vlaamse regering ten aanzien van het voorontwerp van wet om het aantal toegevoegde rechters in Brussel te verhogen.

De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem (*Op de tribune*) : Vorige week vrijdag heeft de federale regering beslist het aantal toegevoegde rechters in het gerechtelijk arrondissement Brussel gevoelig te verhogen. Dit gebeurt zogenaamd om de gerechtelijke achterstand weg te werken, maar in feite in ruil voor het snelrecht. Daardoor krijgen de Franstaligen meer dan wat ze al jarenlang vragen, met name een versoepeling van het taalregime en van het taalexamen. Ze krijgen nu inderdaad meer dan dat, vermits toegevoegde rechters rechters zijn die buiten het taalkader worden benoemd, niet meer onder-

Van Hauthem

hevig zijn aan de taalwetgeving van 1935 voor rechtszaken en dus helemaal niet meer onderworpen worden aan welk taalexamen ook.

Mijnheer de minister-president, indien dit ontwerp wet wordt, zal dit betekenen dat de magistratuur zowel de zetelende als de staande – in Brussel zal worden volgestopt met eentalig Franstalige rechters. Bovendien – en dit is nog fundamentele – wordt daardoor naast de administratieve tweetaligheid van Brussel nu ook de gerechtelijke tweetaligheid van onze hoofdstad op de helling gezet. Ik kan me evenwel moeilijk voorstellen dat de Vlaamse regering onverschillig en lijdzaam gaat toezien hoe de taalwetgeving van 1935 aldus wordt verkracht en weggegooid.

De oplossing voor dit probleem ligt in de opsplitsing van het gerechtelijk arrondissement. U pleit daar zelf voor in uw regeerakkoord waarbij u dit motiveert door te stellen dat u dit doet 'met het oog op een efficiënte en toegankelijke rechtsbedeling en rekening houdend met het gebrek aan tweetalige magistraten'. Nu gaat men het gebrek aan tweetalige magistraten nog wat verhogen, waardoor de noodzaak voor de splitsing in feite ook wordt verhoogd. Gisteren hebben we echter in de commissie voor Justitie van de Kamer uit monde van de minister van Justitie kunnen vernemen dat dit niet voor deze legislatuur zal zijn. Sta me toe de minister te citeren: 'De splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde wordt in deze legislatuur niet aangespoord door de regering'.

Graag had ik meer duidelijkheid gehad: ofwel behoudt men het taalkader, ofwel splitst men het gerechtelijk arrondissement. Wat men nu doet of van plan is te doen, is het weggooien van het taalkader en het op de lange baan schuiven van de splitsing in de Costa. Dat is dus wat die Costa u oplevert.

Mijnheer de minister-president, ik had graag uw standpunt vernomen over deze beide zaken en vraag me af of het niet noodzakelijk is het Overlegcomité hierover dringend bijeen te roepen.

De voorzitter : Minister-president Dewael heeft het woord.

Minister-president Patrick Dewael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, collega's, wat de beslissing van de federale regering van vorige week vrijdag betreft, kan ik enkel vaststellen dat het een ruimere beslissing is dan wat de heer Van Hauthem

hier naar voor heeft gebracht. Hij heeft het enkel gehad over de beslissing van de ministerraad in verband met de toegevoegde rechters. Er werden toen ook beslissingen genomen in verband met de oprichting van een afzonderlijke sectie bij het parket in Brussel. Beide maatregelen beogen een antwoord te geven op een heel prangende vraag die bij heel wat rechtsonderhorigen leeft en die te maken heeft met de enorme achterstand.

Ik stel dit enkel vast en geef daar geen commentaar bij, omdat ik van oordeel ben dat het een moeilijk debat zou worden indien we permanent zouden discussiëren over beslissingen die op een ander niveau worden genomen. Wat met het gerechtelijk arrondissement moet gebeuren, is wel onze bevoegdheid. Op dat punt hebt u dus gelijk. Ik ben trouwens vrij goed vertrouwd met dat arrondissement omdat ik daar in een vorig leven vaak heb mogen pleiten.

U hebt naar het regeerakkoord verwezen. Daarin staat uitdrukkelijk dat we zullen voorzien in de horizontale splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel. Deze materie is een bevoegdheid van de Costa. U kent de prioriteiten van de conferentie: landbouw, buitenlandse handel, de bijzondere financieringswet en de regionalisering van de gemeente- en provinciewet. Al die zaken hadden al lang moeten zijn gerealiseerd, maar ze zijn jaren blijven liggen. De agenda en de prioriteiten van de Costa liggen bijgevolg voor het grootste deel vast. Ik heb er geen enkel probleem mee om ten persoonlijke titel de splitsing van het gerechtelijk arrondissement aan die lijst toe te voegen. Als de co-voorzitters, de heren Moureaux en Vankrunkelsven, daarover een consensus bereiken, ben ik bereid om deze zaak met kracht te verdedigen.

Ik herhaal dat de Costa bevoegd is voor deze beleidsmaterie. Ik zie niet in hoe een inleiding bij het Overlegcomité soelaas kan brengen. Het Overlegcomité is niet de plaats waar een verdere staatsvorming wordt voorbereid en doorgevoerd, wel waar conflicten in de bestaande staatsstructuur worden uitgeklaard.

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, ik ben absoluut niet tevreden met het antwoord van de minister-president. Hij beweert dat deze zaak niet tot onze bevoegdheden behoort.

Mijnheer de minister-president, tijdens de vorige legislatuur was de oppositie in het federale parle-

Van Hauthem

ment niet erg opgezet met het systeem van toegevoegde rechters, omdat het de taalwetgeving uitholt.

U stelt ook voor om eens te lachen met de sectie Halle-Vilvoorde. U vraagt waarover het in feite gaat, wel, ik zal het u vertellen. Het gaat over de inwoners van gemeenten die eindelijk zullen weten tot wie ze zich kunnen richten. Eindelijk zullen ze niet langer een Franstalige substituut aan de lijn krijgen. Toch vallen die gemeenten nog steeds onder een Franstalige procureur des konings. Op het vlak van het beleid zal bijgevolg niets veranderen.

De sectie Halle-Vilvoorde wordt bovendien niet vermeld in het persbericht van de federale regering. Het is een schaamlapje. De fundamentele oplossing wordt er nog moeilijker door. De sectie Halle-Vilvoorde kan vanaf nu immers worden gebruikt om aan te tonen dat een splitsing niet langer nodig is. De taalwetgeving wordt nogmaals uitgehouden. U hebt terzake blijkbaar niets te vertellen, en u zult lijdzaam toezien.

Al de rest verwijst u naar de Costa, maar wat zal dat opleveren? Het landbouwdossier werd als een makkelijk dossier voor de conferentie beschouwd. Het zou als een soort glijmiddel worden gebruikt om over te gaan tot steeds moeilijker dossiers. Zelfs op het vlak van de landbouw is vandaag opnieuw niets bereikt. Quod erat demonstrandum: de Costa is een vergeetput. De Franstaligen krijgen daadwerkelijk de gevraagde toegevingen. Wij moeten het opnieuw met beloftes doen die op de lange baan worden geschoven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

BELEIDSNOTA Landbouw 1999-2004, ingediend door mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw – 142 (1999-2000) – Nr. 1

Bespreking (Voortzetting)

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de voortzetting van de bespreking van de beleidsnota Landbouw 1999-2004, ingediend door mevrouw

Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw.

Mevrouw Gardeyn heeft het woord.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever (*Op de tribune*): Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, mijn uiteenzetting ligt in het verlengde van wat de heer De Meyer gisteren namens onze fractie heeft verklaard. Ik kon het niet laten om een uiteenzetting te houden over deze beleidsnota, omdat ik zelf boerin ben, een West-Vlaamse boerin nog wel.

Mijn moeder was indertijd een beetje verontwaardigd toen ik haar mededeelde dat ik zou trouwen met een boer. Ze zei dat ik zelf mocht beslissen, maar dat ik nooit mocht komen klagen. Men hoort echter overal dat de boeren altijd klagen, maar ik zal dat hier niet doen. Ik bevind me in een bevoorrechte positie, want thuis hebben we een melkveebedrijf.

Bij een paar punten van de beleidsnota wil ik opbouwende kritiek leveren. Het heeft geen belang, mijnheer Denys, of dat nu de derde of de vierde weg wordt, als het maar de goede weg is.

Tot mevrouw Vertriest wil ik zeggen: we hebben respect voor de biologische landbouw. Als we de sector vergelijken met een ladder, dan zit de biolandbouw op de hoogste sport. De gangbare landbouw klimt ook stilaan hoger. Als er bijvoorbeeld tien sporten zijn, dan zit de klassieke landbouw op de derde of vierde sport. We proberen met elkaar te praten, dat is positief, en dat is ook de intentie van de minister.

Over punt 2.3 inzake de kwaliteit van productie en producten ben ik ontgoocheld omdat het zo beperkt is. Dat staat in schril contrast met de andere delen in dit hoofdstuk. Nochtans is kwaliteit voor de Vlaamse consument, voor de sector zelf én voor de exportpositie van cruciaal belang. Ik verwijs naar de 45,1 miljard frank handelsoverschot in 1998 voor de landbouwproductie.

Het begrip kwaliteit is meermaals terug te vinden in de tekst, maar nergens wordt enige aanzet gegeven om dit te verwerken in een systematisch beleidsaccent én met beleidsondersteuning. De inspanningen van de sector zijn nochtans groot. Ik wil mijn eigen bedrijf aanhalen als voorbeeld voor de melkveehouderij. We zijn in 1967 gestart met een melkveebedrijf. We hebben ons hele leven investeringen gedaan om milieuvriendelijke maatregelen in te voeren. We doen onder andere aan

Gardeyn-Debever

warmterecuperatie. De warmte die vrijkomt bij de afkoeling van de melk wordt al sinds jaren gebruikt voor warm water in de huishouding. Het spoelwater van de installatiereiniging wordt opnieuw gebruikt. We hebben een mestkelder geïnstalleerd. We hebben een grotere stal gebouwd om de dieren meer ruimte te geven. We zijn overgeschakeld op vloeibare meststoffen omdat die vlugger worden opgenomen. Al die investeringen hebben ons al meer dan 20 miljoen frank gekost.

De melkveeboer kan wegens de Europese quotaregeling niet uitbreiden en toch zijn de melkveehouders via de VLAM gestart met een IKM, integrale kwaliteitszorg voor melk. De Europese normen zijn heel streng en België past ze strikt toe. Het ontgoochelt me dat de andere landen er hun voeten aan vegen. Vooral het verschil tussen de zuidoerse en de noordelijke landen is zeer groot. Europa heeft nog een hele weg af te leggen. Ik wil de minister vragen om daar oog voor te hebben. Vorming en permanente begeleiding zijn daarbij cruciaal voor onze sector.

Punt 5.10 over communicatie en promotie is eveneens te algemeen. Mevrouw Vertriest had het gisteren al over landbouw-, natuur- en milieu-educatie. Dat is zeer positief en in West-Vlaanderen werkt men daar volop aan. We kennen al de 'De dag van de landbouw', de open dagen en de plattelandsklassen. De term landbouwenducatie zou echter volledig moeten doorgroeien. Landbouwenducatie is voor ons een beleidssysteem dat deskundig onderbouwd is op basis van pedagogische principes. Het moet jongeren de kans bieden om via persoonlijk contact in ontmoeting te treden met en geïnformeerd te worden over de hedendaagse Vlaamse plattelandsontwikkeling en de familiale land- en tuinbouwbedrijven. Aandacht dient in het bijzonder ook te gaan naar hun duurzame basisprocessen en -methodes. Die ontmoeting moet een permanent en gesystemiseerd karakter hebben. Dit moeten we trachten te verwerven en aan te passen aan specifieke interessedomeinen. Het persoonlijke contact zal de ruimere maatschappelijke belangen van de agrarische sector onderkennen en het besef ervan op een permanente wijze actualiseren.

Het uiteindelijke doel van de landbouwenducatie is het opheffen en omkeren van de steeds verder schrijdende vervreemding van het brede publiek van de plattelandsbewoners en de land- en tuinbouw in het bijzonder. Daarenboven moet de landbouwenducatie zodanig georganiseerd worden dat vanuit hun activiteiten ook een tewerkstelling op

het platteland positiever wordt gewaardeerd. Dit betekent dat we moeten komen tot een netwerk van bestaande bedrijven, die zich op permanente wijze openstellen voor het grote publiek. Dat vereist een aantal keuzes, zowel van de bedrijven als van de overheid.

Alhoewel we waarschijnlijk nog de kans krijgen om te spreken over het integraal plattelandsbeleid, wil ik hier net als de heer De Meyer dieper op ingaan. Mijn reactie heeft vooral te maken met de volgende zin uit het hoofdstuk. 'Er wordt een uitdrukkelijke keuze gemaakt voor een dynamische interactie op basis van subsidiariteit, waarbij de plattelandsbewoners zelf zo veel mogelijk de toekomstige ontwikkeling van hun omgeving mee bepalen. Hiermee wordt het participatief karakter van het plattelandsbeleid onderstreept.'

Ik ondersteun dit enorm, en bij mijn weten is dit nog veel te weinig gebeurd. Daarom zie ik het als een uitdaging voor de minister om inderdaad de participatie van plattelandsbewoners en de land- en tuinbouw erbij te betrekken.

Tot slot wil ik nog even terugkeren op de problematiek van de landbouwers uit de Poekebeekvallei. Sinds het bestaan van de reglementering van het mestdecreet – dus de verscherpte uitrijregeling en de vermindering van stikstof – hebben boeren leren omgaan met dierlijke mest op alle teelten. Ook ingrijpende infrastructuurwerken met betrekking tot het huishoudelijk afvalwater hebben zij ondergaan.

Spijtig genoeg stellen we vast dat voor het afvalwater in een aantal sites de zuivering nog niet doorgaat. Ik was daar maandag zelf getuige van in Kruiskerke, waar Aquafin de werken nog steeds niet uitvoert. Ook Doomkerke en Wingene verkeren in dit geval. Ik heb het meerjarenplan van die firma bekeken en er zou pas in 2003 werk van worden gemaakt om in de Poekebeekvallei rioleringswerken aan te vatten of hopelijk al af te werken.

Het is een beetje spijtig dat de boeren nu al voor voldongen feiten staan, en dat er eigenlijk met twee maten en gewichten wordt gewerkt. Zij weten dat er misschien een verstrakking moet komen, maar vragen zich af voor wie en voor wat. Moet het nog beter? De brochure van Aquafin in het najaar van 1998 heeft aangetoond dat de waterkwaliteit al sterk verbeterd is, en ik heb de indruk dat iedereen wil meewerken om zo verder te doen. Als de landbouw nog verder moet gaan, dan dient men eerst een oplossing te zoeken voor andere verontreinigingsbronnen in de streek. Dit geldt eveneens voor

Gardeyn-Debever

de huidige vergoeding van zone A, teeltderving, waardedaling en extra mestoverschot van nieuwe gebieden. Ook daar is werk aan de winkel. Deze dialoog kan misschien wel tot resultaten leiden.

Ik zag in het Staatsblad van gisteren dat het Natuurinrichtingsproject Scheldevallei verschenen is, dit ondanks het feit dat een aantal boeren bij u op het kabinet geweest zijn. U hebt ze niet zelf ontvangen. Er werd hen echter beloofd dat u een werkbezoek ter plaatse zou brengen vooraleer tot de uitvoering over te gaan. Dat is niet gebeurd, en vanmorgen kreeg ik al een aantal ontgoochelde telefoontjes. Het is de bedoeling dat er een goede communicatie is en dat zulke problemen in de toekomst vermeden kunnen worden.

Ik hoop dan ook dat de land- en tuinbouwsector in de toekomst voelt dat men op weg is naar de boer die van zijn tijd is. De boer van boer Vermeulen stond naar zijn land te kijken op het moment dat zijn boerin naarstig aan het werk was, ofwel thuis met de kinderen ofwel op het land. Ook de boerin heeft nood aan een boer van het jaar 2000. (*Applaus bij de CVP en VU&ID*)

De voorzitter : De heer Ramoudt heeft het woord.

De heer Didier Ramoudt (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, geachte collega's, het verheugt me uitermate dat, na lang aandringen bij de opeenvolgende Vlaamse ministers die bevoegd waren voor de visserij, er in de beleidsbrieven en de -nota steeds meer aandacht wordt geschonken aan die sector. Het gaat om een relatief kleine sector die echter voor de kust een zeer grote economische impact heeft. Ondanks de talrijke onheilsberichten heeft hij nog groeimogelijkheden. Met de nodige maatregelen kan hij een renderend deel van de Vlaamse economie blijven.

In uw nota benadrukt u in grote lijnen de bezorgdheid die men aan de dag moet leggen om de eerste positieve kenteringen, veroorzaakt door onder andere de uitvoering van het FIVA, te bestendigen. U formuleert tevens een aantal intenties om deze positieve trend verder te zetten. Mevrouw de minister, mijn partij en ikzelf, een parlamentslid dat van de kust afkomstig is, benaderen het uitgestippelde visserijbeleid dan ook positief.

Toch zijn er een aantal zaken die, hoewel door u kort aangestipt, toch nog enige verdieping vergen. Een aantal problemen kan men door de bevoegdheidsverdeling tussen Vlaanderen en het federaal

niveau, maar ook door een versnippering van de inspraak- en adviesorganen in de sector zelf, niet altijd eenvoudig oplossen.

U zegt terecht dat er intens moet worden samengewerkt met de federale overheid. Het einddoel van deze intense samenwerking en dit overleg moet zijn – en daar bestond tijdens de vorige legislatuur in het Vlaams Parlement toch een ruime eensgezindheid over – dat de volledige bevoegdheid inzake de visserij wordt overgeheveld naar Vlaanderen. Deze activiteit speelt zich, door haar geografische verankering aan de zee, nagenoeg volledig af in Vlaanderen. De zowel positieve als negatieve economische gevolgen laten zich dan ook daar gevoelen. Het is dus niet meer dan logisch dat Vlaanderen de volledige zeggingskracht krijgt over het visserijbeleid en de follow-up verzorgt op het Europese niveau. In uw beleidsnota vind ik niet echt een aanzet voor de voorbereiding van een dergelijke operatie terug.

Een ander punt is dat er inderdaad in de advies- en inspraakstructuur binnen de visserijsector nogal wat versnippering bestaat. Dat geeft aanleiding tot onduidelijkheid omtrent de bevoegdheid en de hiërarchische positie van de diverse raden, grote en kleine commissies, belangengroepen en beroepsverenigingen en laat bovendien de deur open voor monopolievorming en niet altijd even frisse praktijken. Net zoals andere sectoren heeft ook de visserij nood aan één enkel aanspreekpunt dat als doorgeefluik dient van de bevoegde ministers naar de sector en omgekeerd. Ook dat is een belangrijk item op de agenda voor het overleg met uw federale collega.

U pleit terecht voor veiligheid en de verbetering van de arbeidsomstandigheden aan boord van de schepen. In dat verband herinner ik er u aan dat in de vorige legislatuur unaniem een door mijzelf ingediende resolutie werd goedgekeurd met betrekking tot de opmaak van een volwaardig sociaal statuut voor de zeevisser. Een dergelijk statuut kan, naast de vrijwaring van pensioen- en andere sociale rechten, perfect een beroepsprofiel van een visser omschrijven met daarin de nodige maatregelen voor de vrijwaring van menswaardige arbeidsomstandigheden en de noodzakelijke veiligheid aan boord. Ik vraag dan ook met aandrang de uitvoering van deze tot nu toe dode letter gebleven resolutie.

De opmaak van een degelijk statuut, samen met de nodige maatregelen om het visserij-onderwijs te stimuleren, kan zeker bijdragen om het beroep aantrekkelijker te maken voor jongeren waardoor

Ramoudt

het huidig tekort aan geschikte bemanningen wordt ingedijkt. Waarom niet – naar analogie met andere sectoren – gedacht aan de invoering van een stelsel van leercontracten wat de jongeren zou toelaten eerst ervaring op zee op te doen, terwijl ze daarvoor betaald worden. Zo blijft de kans open voor verdere vorming en vervolmaking.

Dit zou natuurlijk een tussenkomst van de minister van onderwijs vragen, maar u zou het initiatief kunnen nemen, aangezien u voor deze sector de verantwoordelijkheid draagt.

Uit uw beleidsnota kon ik opmaken dat u aandacht wenst te besteden aan het steunen van initiatieven die erop gericht zijn te experimenteren met nieuwe visserijtechnieken. Bij dergelijke projecten dient te worden gestreefd naar een verantwoord evenwicht tussen ecologie en economie. Ik denk hierbij aan de projecten om voor onze kust te vissen op schelpdieren, namelijk op kokkels, die daar in grote getale aanwezig zijn. Een en ander stuitte op weerstand van de ecologische beweging, die in feite niet beschikte over de correcte gegevens wat aantal en mogelijkheden betreft. Het project werd tegengehouden, als zou dergelijke visvangst het milieu van de daar aanwezige zeevogels ernstig verstoren. Dit gebeurde zonder duidelijk onderzoek of afspraken rond het aantal mogelijk te vissen schelpdieren.

Ook lees ik dat het vissen op niet-gequoteerde vis alle steun verdient. Het vissen op dergelijke vis is één zaak, hem verkopen een andere. In onze eetcultuur zijn dergelijke vissoorten niet echt prominent aanwezig. Wanneer nieuwe vissoorten worden bovengehaald, verdient het aanbeveling om begeleidende initiatieven te ontwikkelen die het verbruik van deze vis stimuleren. Een belangrijke rol is hier weggelegd voor de VLAM, die naast de reeds bestaande initiatieven, de nodige aandacht zou kunnen besteden aan bijvoorbeeld het verbruik van inktvis. Het is een doordeweeks gerecht in Spanje, maar hier is dit niet ingeburgerd en blijft het onvindbaar op een doorsnee-spijskaart. Het verbruik van inktvis thuis moet ook worden aangemoedigd.

Maar men zou verder moeten gaan. Naast deze promotionele activiteiten van onder meer de VLAM, is er in België nood aan ernstig economisch gericht wetenschappelijk studiewerk ter ondersteuning van onze visserij. Het zoeken naar nieuwe afzetmarkten voor onder meer de niet-gequoteerde vis, kan daarbij een prioriteit zijn.

Naast het uitstekende biologisch en technisch studiewerk gepresteerd door het departement Zeevisserij, lijkt de oprichting van een instantie die de visserij op het gebied van economisch management kan ondersteunen, geen overbodige luxe. Ik vernam van een reder gisteren dat hij dacht de sleutel gevonden te hebben door inktvis op te halen. Het resultaat was dat veel meer inktvis dan voorheen aan wal werd gebracht en dat de prijs in mekaar stuikte omdat er geen afzetmarkt voor was, noch ter plaatse, noch bij onze zuidelijke buurlanden. Deze waren immers niet op de hoogte gebracht van het feit dat hier inktvis te krijgen was.

Het verbreden van de functie van de visserij naar andere gebieden staat ook op uw agenda. U denkt daarbij aan het koppelen van visserij aan toeristische aspecten. Dit lijkt mij een uitermate interessant denkkader. We moeten er evenwel over waken dat het gedeelte van de sector dat daarvoor in aanmerking komt, namelijk de kustvisserij, niet verwordt tot een folkloristisch gegeven.

Zo zijn we aanbeland bij het zorgenkind van de visserijsector, namelijk de kustvisserij. De kustvisserij is de meeste bedreigde deelsector van de visserij geworden. Onze vloot is in het nabije verleden afgekald tot 125 eenheden vandaag. Dit is 14 eenheden minder dan vorig jaar. In vergelijking met 1955, toen de vloot nog bestond uit 421 vaartuigen, is dit slechts een schaduw. Van de huidige 125 schepen zijn er nog 96 in Vlaamse handen. 29 vaartuigen worden uitgebaat door Nederlandse reders, die hun vangsten dan ook in Nederland veilen. De Belgische vloot is reeds voorbij de drempel waarop nog van een vloot, die enig gewicht in de schaal kan werpen, kan worden gesproken.

Het probleem is dat men in de regelgeving niet denkt in schepen, maar in brutotonnenmaat en PK's. Deze PK's zijn overdraagbaar. Dit betekent dat de PK's van kleinere schepen kunnen worden samengevoegd tot een groter schip. Dat gebeurt nu met de kleinere schepen van de kustvisserij. De Nederlanders verkopen hun vaartuig tegen verleidelijke prijzen aan de kustvissers. De meestal oudere generatie vissers, wier kinderen de zee al lang de rug hebben toegekeerd wegens de onaantrekkelijkheid van het beroep, gaat in op dit aanbod. De PK's die op die manier worden bereikt, worden samengevoegd voor de bouw van een nieuw en groter schip dat de Vlaamse kustwateren komt leegvissen. Dit leidt opnieuw tot minder mogelijkheden voor de kustvissers die nog overblijven. Hetzelfde fenomeen doet zich, zij het dan iets minder acuut, voor bij het grotere vlootsegment.

Ramoudt

Er zijn dus dringende en blijvende inspanningen nodig tegen de aankoopstrategie van de Nederlanders, die op die manier de quota van de Vlaamse rederijen uithollen. Dit moet gebeuren in samenwerking met de federale regering. Ook de meer sluipende methode om via aandeelhouderschap hetzelfde doel te bereiken, verdient onze onverdeelde aandacht. Er moet een kader worden gecreëerd waarin de effectieve band tussen het visersvaartuig en België op zijn haalbaarheid kan worden getoetst

Daarnaast moeten ook initiatieven worden genomen voor een meer bedrijfseconomisch quotabeheer, om de rentabiliteit van de vloot alsnog te verhogen en de verdere aftakeling van de Vlaamse vissector tegen te gaan. Zoals in vele sectoren moeten we ook hier het roer omgooien en wat meer chauvinisme aan de dag leggen voor de bescherming van de Vlaamse eigenheid, nu en in de toekomst.

De VLD staat positief tegenover uw beleid met betrekking tot de visserij, omdat het een aanzet kan geven om deze sector te handhaven. We zullen deze beleidsbrief dan ook goedkeuren. De bemerkingen die ik heb geformuleerd, zullen in een met redenen omklede motie ter stemming aan het parlement worden voorgelegd. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, bij het doornemen van de beleidsnota Landbouw had ik onmiddellijk mijn bedenkingen bij de vaststelling dat de minister het niet nodig vond om het luik Visserij af te splitsen van Landbouw. Stuk 142 telt 164 bladzijden. De beleidsnota besteedt daarvan vier bladzijden aan de visserij. De sector frontst de wenkbrauwen en levert kritiek op de weinige aandacht die hij krijgt. Toch stemt de inhoud van uw beleidsnota mij positief. U bent er immers in geslaagd de toestand haarfijn te analyseren en een goed overzicht te geven van de penibele toestand van onze visserij.

Voor de kust en het hinterland is en blijft de visserij belangrijk, niet alleen voor de economie maar ook voor de tewerkstelling. Het gaat hier immers over 10.000 jobs die rechtstreeks of onrechtstreeks met visserij te maken hebben. We willen de garantie van de minister dat haar aandacht voor de visserij alleen maar zal toenemen.

Ook in dit parlement stellen we vast dat de visserijsector maar bij enkele parlementsleden belangstelling wekt. Ik vraag dan ook deze materie te behandelen zonder rekening te houden met het spel tussen meerderheid en minderheid. De visserij kan elke positieve stem heel goed gebruiken. Het is trouwens een volledig Vlaams beleidssegment. In het kader van de federalisering en de Costa-gesprekken ligt het voor de hand dat de visserij een gewestmaterie wordt. De verantwoordelijkheid van de Vlaamse regering en haar minister zal in deze zeer groot worden. De FIVA heeft dit net bewezen. De Vlaamse regering moet verder veel aandacht besteden aan de vlote administratieve regelgeving van de uitbetalingen. De maatregelen van de FIVA zullen ook in de toekomst voor een dynamische stimulans voor de visserij zorgen.

Een tweede – delicates – aandachtspunt is het bestendigen van de band tussen vaartuigen en hun thuishaven. Ik zou de aandacht van de minister dan ook op een belangrijk knelpunt willen vestigen. Binnenkort wordt de visserij een Vlaamse materie. De bevoegdheden inzake de vlootbepalingen, inzake de Europese onderhandelingen en inzake de quota zullen dan onder de verantwoordelijkheid van minister Dua vallen. Momenteel kopen Nederlandse reders Belgische schepen. Deze schepen blijven vervolgens wel onder de Belgische vlag varen. Zo vallen ze namelijk binnen de bepalingen van de Belgische vloot en van de Belgische quota. Een andere prioriteit situeert zich op het vlak van doelstelling 2 van het programma. Het gaat hier meer bepaald om de dualiteit tussen visserij en toerisme.

De beleidsnota raakt vele hete hangijzers aan, maar toch bevat ze niets over de kern van de visserijproblematiek, namelijk het statuut van de zeevisser en de arbeidsomstandigheden waarin hij zijn gevaarlijk werk moet verrichten.

Momenteel wordt de vis nog steeds duur betaald. De Nederlandse reders monstereen een Nederlandse bemanning. De vissers worden aangemonsterd binnen het stelsel van maatschapsvissers. Zij kunnen min of meer als zelfstandigen of participanten in de onderneming worden beschouwd. Men vertrekt hier van het principe dat de vissersboot het productieapparaat is en dat alle andere kostenfactoren, zoals netten, brandstof en de vangst, tot de maatschap behoren. Het inkomen van een maatschapsvisser is bijgevolg afhankelijk van de opbrengst. In het slechtste geval draait de maatschapsvisser op voor geleden verliezen. Vissers op Belgische boten daarentegen zijn in loondienst. Alle elementen van een arbeidsovereenkomst zou-

Maes

den van toepassing moeten zijn. De visser heeft een vast loon, aangevuld met een percentage van de opbrengst van de vangst.

Steeds minder jongeren tonen interesse voor een loopbaan als visser. De oorzaak van deze malaise is het statuut van de zeevisser. Mevrouw de minister, nu de visserij een gewestmaterie wordt, vraag ik uw bijzondere aandacht om dit probleem te helpen oplossen.

Men kan zich ook de vraag stellen of de visserijsector gediend is met een spreiding over de havens van Nieuwpoort, Oostende en Zeebrugge. Deze bedenking geldt overigens ook voor de verschillende visveilingen.

Ik zou tot slot willen waarschuwen voor de aantrekkelijke piste om de visserij in de hoek van de toerismeprojecten te duwen. De visserij is geen folklore en wil ook niet als dusdanig worden benaderd of behandeld.

Mevrouw de minister, zoals u ziet heeft het toekennen van grotere Vlaamse bevoegdheden consequenties voor de sector zelf. Dit is op zich een goede zaak, maar het betekent ook dat uw verantwoordelijkheden zeer groot zullen worden. Vroeger kon een federale minister of een Vlaamse excellentie zich nog verschuilen achter de opdeling van de bevoegdheid. Vlaanderen wordt echter volwassen. U moet deze volwassenheid begeleiden en wij willen u daarbij intens helpen. (*Applaus*)

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, net zoals gisteren zou ik alle sprekers willen danken voor hun inbreng in het debat. Wat de landbouw en de visserij betreft, heb ik nota genomen van een aantal hiaten in de beleidsnota. Een aantal van de kritische opmerkingen waren immers terecht.

Het pesticidenreductieprogramma vindt geen afdoende vertaling in de beleidsnota. Ik ben het eens met de heer Tobback dat de beleidsnota de mogelijkheden van de klassieke landbouw op het vlak van de duurzaamheid onvoldoende aantoon. Dit punt komt in de beleidsnota wel aan bod, maar het mocht misschien wat explicieter worden vermeld. Ook onderzoek en vorming mochten iets meer aan bod komen.

Wat vorming betreft, zijn vooral de informatisering van de landbouwbedrijven en de educatie van groot belang.

Het is toch belangrijk te vermelden dat de landbouw voor zeer belangrijke hervormingen staat. Aansluitend bij de plattelandsverordening werden een aantal voorstellen ingediend die we moeten uitwerken. Ik denk bijvoorbeeld aan de wijziging van de VLIF-reglementering en een aantal nieuwe beslissingen over reconversie en verbrede landbouw. Ik sta dus samen met mijn administratie voor een aantal zeer grote uitdagingen en het is een belangrijke opdracht al deze zaken in goede banen te leiden.

De heer De Meyer voerde een meer economische benadering van de landbouw aan, met als onderaan dat die te weinig aan de orde komt in de beleidsnota of dat de beleidsnota niet positief genoeg staat tegenover dit aspect. Dit is mijns inziens een verkeerde inschatting. De eerste hoofdstukken van mijn nota geven juist een vrij correct beeld van de sociaal-economische toestand en ik denk dat er ook wordt gekozen voor een realistische aanpak. In uw uiteenzetting, mijnheer De Meyer, ging u toch wat voorbij aan het feit dat de landbouw met een aantal belangrijke sociale problemen te kampen heeft. Het is immers niet toevallig dat ik een apart hoofdstuk opgenomen heb over de armoede in de landbouw. Er zijn heel wat problemen met inkomensgarantie en met de algemene marktsituatie die we niet zomaar opzij kunnen schuiven. Daarnaast zijn er ook de milieuproblemen en de vertrouwenscrisis in de relatie met de consument. Ik denk dat de sector er alle belang bij heeft dat die zaken worden behandeld in een beleidsnota en door de sprekers in het parlement. Op die manier wordt immers duidelijk hoe groot de problemen van de sector zijn.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : De minister heeft me misschien niet helemaal begrepen. Ik heb inderdaad het economische belang van de sector willen onderstrepen, maar ik ben zeker niet blind voor de enorme problemen waar de sector mee te kampen heeft. Daarom heb ik er zelfs voor gepleit om te zoeken naar een ernstige structurele aanpak van het probleem en voor de zogenaamde 'warme sanering'.

Uiteraard is het probleem van de armoede op het platteland mij bekend. Ik heb een uurtje geleden een vraag om uitleg ingediend bij uw collega die verantwoordelijk is voor de armoedebestrijding in

De Meyer

de steden, in de hoop dat zij ook wat aandacht besteedt aan de situatie op het platteland. Volgende week houd ik over die problematiek trouwens een uitgebreid betoog in de bevoegde commissie. Ik deel dus uw bezorgdheid in dit verband.

Minister Vera Dua : Het was misschien meer door de algemene teneur van wat u hebt gezegd, dat u de zaken naar mijn aanvoelen toch iets te rooskleurig voorstelde.

Ik wil het nu even hebben over de biologische landbouw. Op de eerste plaats zal ik proberen de misverstanden die erover bestaan te ontzenuwen. Via het regeerakkoord hebben wij ons geschaard achter de campagne '10 op 10', wat concreet betekent dat tegen het jaar 2010, 10 procent van onze landbouw biologisch moet gebeuren. Ik ben er mij volkomen van bewust dat dit een zware opgave wordt, omdat wij een zeer intensieve landbouw kennen, waarbij overschakeling niet zo evident is. Bij de overschakeling moeten we trouwens zeer omzichtig te werk gaan om te vermijden dat we de bal mislaan.

Voor mij is biologische bedrijfsvoering geen Bokrijk-concept. Het gaat integendeel om moderne en vooruitstrevende bedrijfsleiders die de zaak op een zeer professionele manier aanpakken en daarnaast ook nog een inkomen moeten genereren. Alleen al om louter economische redenen is het belangrijk dat wij die sector ondersteunen. Daarnaast is het goed voor het milieu, wat uiteraard mooi is meegenomen.

We moeten dus inderdaad inspanningen doen om het aandeel van dit soort bedrijven op te trekken. Ik denk dat we daar in zullen slagen, als we het omzichtig en met de nodige begeleiding op alle terreinen – afzet, distributie, onderwijs, enzovoort – aanpakken.

We moeten echter ook zeer veel aandacht hebben voor wat de heer Denys de derde weg noemt en voor mij gewoon duurzame landbouw is : wat dat betreft ben ik het met u eens. Ik definieer duurzame landbouw als volgt : het is landbouw die rekening houdt met de kwaliteit – waarbij volksgezondheid prioritair is – en met milieu en dierenwelzijn. Een derde pijler van duurzame landbouw is de inkomensgarantie. Als we er niet voor zorgen dat boeren met hun activiteit een inkomen verwerven, dan verdwijnt de landbouw immers en dan hebben we geen duurzame landbouw meer. Ik denk dat we terzake allemaal op ongeveer dezelfde golflengte

zitten. Sommigen noemen dat de derde weg, ik noem het een duurzamer worden van de huidige landbouw. We moeten daartoe in elk geval de nodige aanzetten geven.

De verbrede landbouw is hier een element van. De heer Tobback had daar zo zijn twijfels over en de heer Wymeersch stelde het karikaturaal voor als een boer die zijn producten huis aan huis verkoopt. Ik wil dit niet overroepen en stellen dat het de grote oplossing is, maar ik ben ervan overtuigd dat bepaalde vormen van verbrede landbouw daadwerkelijk het bijkomend inkomen kunnen genereren dat nodig is opdat die landbouw zou blijven voortbestaan. Dat zien we ook op het terrein. Als we praten met landbouwers die aan hoeveverkoop doen of hoeveproducten op een of andere manier kunnen valoriseren, dan merken we dat dit daadwerkelijk een oplossing kan zijn voor sommige individuele bedrijven. Hierbij is de diversificatie van teelten voor mij nog belangrijker dan de directe verkoop : ook diversificatie kan meer inkomensgarantie geven.

Er was een discussie over de plaats van de landbouwer in bijberoep in het landbouwbeleid. Ik weet dat dit een gevoelig punt is. Ook in landbouwmilieus bestaat er wat ongerustheid over de vraag of we die mensen kansen zouden geven die vergelijkbaar zijn met de landbouwers in hoofdberoep. Ik ben bereid daarover te discussiëren. Als blijkt dat de sector daar echt tegen is, dan zullen we dit idee laten varen. Het zou op die manier natuurlijk wel mogelijk zijn om de tewerkstelling in de sector te verzekeren en meer mensen in de sector te houden. Ik ben er me echter wel van bewust van dat we terzake erg voorzichtig moeten zijn, zeker als ik de heer Tobback hoor zeggen dat die bijberoepen vooral te vinden zijn in de grondloze intensieve veeteelt. Ik heb daar niet zo onmiddellijk zicht op. Ik wil dat gerust eens nagaan, maar als dit zo is, dan zou dit een probleem kunnen opleveren.

De promotie werd door diverse sprekers aangehaald. Hierbij kwam de VLAM naar voren als een discussiepunt. De heer Denys zal me daar volgende week over interpellieren. We zullen dit debat dan uitgebreid kunnen voeren. Ik stel in elk geval vast dat ik als minister weinig macht heb over de VLAM : in het verleden is immers gekozen voor een VZW-structuur. Misschien moeten we daar in de toekomst iets aan doen, maar nu betaalt en beslist de sector.

Maar ik hoor dat de mensen op het terrein ook niet steeds akkoord gaan met wat de VLAM doet. We moeten terzake dus enige duidelijkheid creëren.

Dua

ren. De landbouwer betaalt nu voor promotie, maar bepaalde studiekringen en -groepen beslissen welke promotie er wordt gevoerd, met alle vragen van dien.

Volgende week zullen we daar een boeiend debat over voeren. Ik ben blij dat de VLAM eens ter discussie wordt gebracht in het parlement. Ondertussen zal de VLAM zeker worden ingeschakeld voor de promotie van bio- en hoeveproducten. Men is dus reeds aan het verbreden. Als er trouwens iets is wat de VLAM zeer goed doet, dan is dat het promoten van vis. De kookboeken van de VLAM zijn ongelooflijk gegeerd en op die manier worden daadwerkelijk mogelijkheden gecreëerd om die nieuwe vissoorten te introduceren in de huisgezinnen. Dit neemt natuurlijk niet weg dat dit kan worden verbeterd.

De heer Eric Van Rompuy : Mevrouw de minister, van het kookboek van de Boerinnenbond zijn al 100.000 exemplaren verkocht.

Minister Vera Dua : Mijnheer Van Rompuy, het feit dat ik toch een klein beetje kan koken, heb ik te danken aan dat kookboek. (*Gelach*)

Hoe dan ook, over de VLAM zullen we zeker nog discussiëren. Aan de andere kant hebben verschillende parlamentsleden gezegd dat het vertrouwen van de consument in de sector moet worden hersteld. Eerlijk gezegd heb ik toch het gevoel dat in Vlaanderen het vertrouwen ten opzichte van de landbouwsector vrij groot is. Op buitenlandse markten zijn er wel nog problemen, maar ik denk niet dat er in dat opzicht hier problemen zijn. De bevolking heeft niet geprotesteerd toen er terecht miljarden werden vrijgemaakt voor de vergoedingen na de dioxinecrisis. In Vlaanderen is er duidelijk een maatschappelijk draagvlak voor de landbouw.

Dit neemt natuurlijk niet weg dat we inspanningen moeten leveren om het contact tussen de gewone consument en de landbouwer te verstevigen. Dat gebeurt nu reeds. Er zijn heel wat initiatieven tot dialoog en educatie. Ik denk bijvoorbeeld aan de plattelandsklassen en aan de kinderboerderijen. Landbouwenducatie is dus een belangrijk element om dit vertrouwen te behouden.

Wat de internationale context betreft, zijn de mogelijkheden van een Vlaamse minister van Landbouw om op het gebied van landbouw sturend op te treden uiteraard zeer beperkt. We worden gedie-

teerd vanuit de Europese instellingen en vanuit de WTO. We zullen inspanningen blijven leveren om via het federale niveau op Europees niveau de discussie mee te kunnen bepalen, maar ik maak me daaromtrent weinig illusies.

Ik wil heel kort ook nog iets zeggen over MAP 2. De heer Denys vroeg een versnelling van de taskforce Mestverwerking. Die taskforce vergadert momenteel wekelijks. Wat de kalvergie-sector betreft, zijn de zaken zo goed als rond. De vergunningsaanvraag is lopende. Dat zal dus goed verlopen.

Momenteel is er binnen de taskforce een discussie aan de gang over de relatie tussen ruimtelijke ordening en mestverwerking. Die nota zal op de agenda van de regering worden geplaatst. Het ruimtelijk aspect moet dus zeker worden opgelost. Vanaf volgende week zullen er met de regelmaat van de klok initiatieven komen naar aanleiding van de projecten van mestverwerking die individuele personen of bedrijven op het getouw hebben gezet.

Ik wil me niet uitspreken over het tijdstip van het eindresultaat. Er zullen ongetwijfeld wel tussenresultaten zijn. Ik ben bereid om iedereen tussentijds te informeren over de projecten waar toekomst in zit. Ik ben daar zeker optimistisch over. We zullen erin slagen om een aantal systemen in een stroomversnelling te krijgen.

Er was ook een vraag over de brief van minister-president Dewael. Hij heeft inderdaad op verzoek van een landbouworganisatie een brief gestuurd waarin hij de expliciete belofte doet dat we alles wat betreft het patrimonium los zullen koppelen van de andere vergoedingendiscussie. We zullen proberen om dit op Europees niveau zo snel mogelijk te deblokken. Momenteel wordt dit immers zonder reden geblokkeerd. De juridische dienst van de VLM is nu een omstandige nota aan het opstellen, die in de loop van de komende weken klaar zal zijn. Op dat vlak zal er dus sneller duidelijkheid worden gecreëerd.

De Poekebeek is hier ook enkele keren ter sprake geweest. We hebben over enkele dagen een overleg met de watermaatschappijen, zodat deze zaak kan worden besproken. Op termijn zullen we zeker rekening moeten houden met de dualiteit tussen de witte en de zwarte gemeenten. Ook in de landbouwsector voelt men meer en meer dat het spanningsveld verhoogt. De solidariteit begint gedeeltelijk af te brokkelen. Misschien moeten we in de nabije toekomst, en dat is ook een antwoord op de vraag van de heer Van Looy, zorgen voor aparte regelingen voor bijvoorbeeld de gemengde bedrijven

Dua

in Vlaams-Brabant. Die verkeren toch in een totaal andere situatie dan de probleemgebieden in Oost- en West-Vlaanderen.

Ik zal nog kort iets zeggen over het plattelandsbeleid. De vraag van de heer De Meyer ging over de stand van zaken van de invulling van het laatste hoofdstuk. In alle eerlijkheid, mijnheer De Meyer, het gaat traag vooruit. Het is niet mijn schuld. Ik heb al geschetst dat het steeds moeilijk is om als minister 'in te breken' in beleidsdomeinen van andere minister. Het wordt nog moeilijker als men dit doet met de bedoeling bijkomende fondsen te vinden. Momenteel buigt een expertengroep zich daarover, met vertegenwoordigers van alle kabinetten. Deze wordt geleid door professor De Rynck, die een specialist is op het gebied van plattelandsontwikkeling, en zal zorgen voor de inhoudelijke invulling van dit laatste hoofdstuk van de plattelandsverordening. Ik kan u nu nog niet zeggen hoeveel bijkomende middelen ik zal kunnen verkrijgen uit de begroting van andere ministers. Ik denk wel dat het een probleem zal vormen.

De voorzitter : De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer : U hebt dus nog geen extra middelen gekregen van uw collega's, mevrouw de minister ?

Minister Vera Dua : Die kwestie ligt nu voor op het niveau van de kabinetsmedewerkers die het algemene concept aan het uitwerken zijn. Daarna moeten we dat invullen met middelen. Voorlopig heb ik daar nog geen duidelijkheid over.

De heer Jos De Meyer : Bent u reeds bevoegd om als coördinerend minister te kunnen optreden ?

Minister Vera Dua : Uiteraard, volgens de regeringsbeslissing over de plattelandsverordening kreeg ik als minister de coördinatietak opgelegd.

De heer Jos De Meyer : Enkel voor de verordening ?

Minister Vera Dua : Enkel in het kader van de verordening.

De heer Jos De Meyer : Dat is nog zeer beperkt, uiteraard.

Minister Vera Dua : U mag altijd voorstellen aanbrengen om mijn bevoegdheid uit te breiden, mijnheer De Meyer. Ik heb daar geen probleem mee.

De heer Jos De Meyer : Ik zal dat in de loop van de volgende week doen, mevrouw de minister.

Minister Vera Dua : Een onverwacht bondgenootschap, zou ik zeggen.

Ik ga verder met de visserijsector. Deze lijkt inderdaad – en ik kijk bij deze uitspraak naar de 'kustparlementairen' – een kleine sector. Het is echter een belangrijke sector die nogal vlug opzijgeschoven of apart behandeld wordt. Daarom is het goed dat er een aantal parlementsleden van de streek de aandacht vestigen op de problematiek van deze sector.

Het is in elk geval niet mijn bedoeling om de visserijsector te herleiden tot een soort van toeristische attractie. De economische waarde van deze sector wordt toch wel benadrukt in de nota. Het FIVA is een goed instrument. Het is waar, mijnheer Van Rompuy. Ik zie dat daarvan op het terrein ook gebruik wordt gemaakt en het heeft een dynamiek gecreëerd in de sector. Ik heb het gevoel dat de sector daar zelf ook wel vrij tevreden over is. De kredieten worden in elk geval op een verantwoorde manier opgebruikt en dat is een goed teken.

Ik deel de bezorgdheid over de positie van de kustvisserij en over de overnames door Nederlandse reders. Mijn administratie en ikzelf hebben daar echter weinig invloed op. We hebben wel via het FIVA een stuk gestuurd. En men meldt mij dat het FIVA erin geslaagd is om op die manier dit probleem wat tegen te houden.

De voorzitter : De heer Maes heeft het woord.

De heer Jacky Maes : U kunt daar wel iets aan doen. Denken we bijvoorbeeld aan het Engelse systeem van de visquota. Dat houdt in dat, wanneer een schip verkocht wordt, de visquota terug naar een bank gaan in plaats van mee met de boot.

De voorzitter : Minister Dua heeft het woord.

Minister Vera Dua : Ik wil het gerust nagaan, maar de hele quotaregeling is Europees en dus federaal geregeld. Er moet dringend een intensief overleg worden gepleegd met de federale minister. Ik vermoed dat het een bevoegdheid is van minister Gabriëls om dit te organiseren. Hetzelfde geldt voor het sociaal statuut van de vissers. Ik kan daar weinig aan doen, tenzij de optie van het leercontract volgen. Ik wil zeker met de minister van Onderwijs overleggen om op dat vlak iets te doen. Het eigenlijke sociaal statuut is evenwel een federale bevoegdheid.

Dua

De kwestie van de bevoegdheidsoverdracht hoort thuis in de Costa-bespreking. Ik voel mij niet geropen om daarin tussenbeide te komen. We moeten dus het resultaat afwachten. Ik heb, net als u, vernomen dat de zeevisserij niet het gemakkelijkste onderwerp is in de bespreking van de defederalisering van het landbouw- en visserijbeleid. Waarschijnlijk hebben onze zuiderburen een emotionele binding met de zeevisserij, zodat ze niet zo gauw geneigd zijn om ze onder Vlaamse bevoegdheid te brengen. Nochtans zou dat logisch zijn, gezien de situering ervan in ons land.

Ik engageer me formeel tot intensievere contacten met de visserijsector, al is het – vergeef me de uitdrukking – een moeilijke sector. We stellen het officiële adviesorgaan opnieuw samen. Het is goed dat dit in een open sfeer wordt geregeld. Eenmaal dit gebeurd is, kunnen we in een goede dialoog zorgen voor een betere toekomst voor de visserij. (*Applaus bij de meerderheid*)

De voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ?
(*Neen*)

Met redenen omklede moties

De voorzitter : Door de heer Vermeiren, door mevrouw Vertriest en de heren Ramoudt, Maes en Loones en door de heer De Meyer werden tot besluit van de behandeling van deze beleidsnota met

redenen omklede moties aangekondigd. Ze moeten uiterlijk vrijdag 24 maart 2000 om 17 uur zijn ingediend.

De bespreking is gesloten.

Wij zullen op woensdag 26 april 2000 om 16 uur de hoofdelijke stemmingen over de moties en de beleidsnota houden.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Dames en heren, hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

Wij komen opnieuw bijeen op dinsdag 28 maart 2000 om 14 uur en op woensdag 29 maart 2000 om 10 uur en 14 uur.

Geen bezwaar ? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 15.37 uur.*